

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **T. T.**
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Fleglem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. ledna 2023 č. j. MSK 161548/2022, ve věci dopravního
přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Vítkov (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 15. 8. 2022 uznal žalobce vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Přestupkového jednání se měl žalobce dopustit tím, že jako řidič motorového vozidla v místě a čase popsáném ve

výroku rozhodnutí držel při jízdě vozidlem v ruce mobilní telefon. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (napadené rozhodnutí) zamítl a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Správní orgány opřely svůj závěr o vině žalobce o svědecké výpovědi policistů, kteří s žalobcem projednávali přestupek na místě a měli jeho přestupkové jednání vidět.

2. Proti (napadenému) rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, ve které navrhoval zrušení jak napadeného, tak také prvostupňového rozhodnutí. Žalobce brojil především proti způsobu provedení důkazu výsledkem svědků a hodnocení jejich výpovědí. Poukázal na to, že svědci vypovídali rozvitými souvětími doslovně stejně, se stejnými formulacemi a stejným slovosledem. Způsob, jakým svědci vypovídali, podle žalobce sám o sobě prokazuje koordinaci jejich výpovědí, resp. to, že před správním orgánem pouze odříkali dopředu naučené fráze. U nezávislých svědeckých výpovědí, kdy osoba (se značným časovým odstupem) vypovídá o tom, co si k věci pamatuje, je podle žalobce něco takového jednoduše vyloučené a nemožné. Uvedené výpovědi postrádají jakýkoliv otisk individuální paměti a její slovní reprodukce, a fakticky se ani o svědecké výpovědi nejedná. Výslech svědků navíc podle žalobce proběhl v rozporu se zákonem a judikaturou, protože svědci nevypovídali k věci samostatně, ale správní orgán jim rovnou sám kladl otázky. Žalovanému pak žalobce vytýká, že nijak nevysvětlil, jak je možné, že svědci, kterým nebylo správním orgánem sděleno, k jaké věci mají vypovídat, toto věděli, přičemž prvoinstanční správní orgán je nenechal k věci vypovídat spontánně, ale rovnou jim kladl otázky. V posledním žalobním bodě žalobce brojil proti vypořádání jeho námitek ohledně důkazu videozáznamem. Žalobce poukázal na rozporné závěry obou správních orgánů, kdy správní orgán prvního stupně uvedl, že si nebyl schopen videozáznam od policie vyžádat, zatímco žalovaný uvedl, že videozáznamy k věci v době podání důkazního návrhu již neexistovaly. V řízení podle žalobce nebyla prokázána technická závada na kameře, pro kterou by nebylo možné záznam přehrát či stáhnout s tím, že uvedená informace se ve spisu nachází toliko jako úřední záznam pořízený 7 dnů po údajném spáchání přestupku, přičemž na předmětné písemnosti se nenachází ani žádný podpis či razítko. Celý úřední záznam tak podle žalobce působí nevěrohodně a účelově, navíc bylo opakovaně judikováno, že úřední záznam sám o sobě nemůže obstát, neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu, který nemá povahu veřejné listiny.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitkám ohledně svědeckých výpovědí žalovaný uvedl, že odpovědi nejsou v protokole zachyceny v přímé řeči a nelze tak tvrdit, že by svědci odpovídali doslovně tak, jak je zachyceno v protokole, ale jedná se o formulaci úřední osoby. Doslovně shodné odpovědi jsou jen u několika málo úvodních otázek. Věc, ohledně které měli svědci vypovídat, byla uvedena v předvolání svědka. Za nedůvodnou považuje žalovaný také námitku ohledně způsobu výslechu svědků, se kterou se vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitkám týkajícím se videozáznamu žalovaný uvedl, že listiny ve spise jsou dostačující k závěru, že videozáznam v dané věci neexistuje.
4. Žalobce v replice (ve které vyslovil souhlas s rozhodnutím bez jednání) poukázal na část vyjádření žalovaného, ve které tvrdí, že svědci vypovídali něco jiného, než co je zaprotokolováno, aniž pro takové tvrzení existuje jakýkoliv důkaz. Takový postup by navíc

byl v rozporu s § 18 správního řádu. Podle žalobce nemůže být sporu o tom, že svědci vypovídali doslovně tak, jak je zachyceno v protokolu. Žalobci ani není zřejmé, proč by měl jeho obecný zmocněnec u ústního jednání namítat nedostatek protokolace a co by měl namítat, když souhlasí s tím, že samotná protokolace svědeckých výpovědí je správná.

5. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
6. Rozhodující skutkové okolnosti zjišťoval krajský soud z obsahu správního spisu. Podává se z něj, že žalobce byl při řízení vozidla dne 12. 5. 2022 kolem 20:40 hod. zastaven policejní hlídkou ve Vítkově u autobusového nádraží pro podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit tím, že při řízení vozidla držel v ruce hovorové zařízení (telefon). O přestupku sepsali policisté oznámení podepsané žalobcem, který do něj také vepsal své vyjádření, že se výše uvedeného přestupku nedopustil, ovládal pouze ovladačem autorádio. Podle tohoto oznámení byl zajištěn videozáznam z kamery vozidla. Součástí spisu je dále úřední záznam inspektora J. D. (vlastnoručně nepodepsaný), podle kterého „Vozidlo není vybaveno kamerami LZZ. Ve vozidle je přenosná kamera Mio. Záznam z této kamery nešel stáhnout z důvodu nezjištěné technické závady na kameře. Tento záznam nešel přehrát ani v kameře Mio“. Věc byla dne 19. 5. 2022 postoupena správnímu orgánu prvního stupně, který oznámil žalobci zahájení přestupkového řízení a předvolal jej k ústnímu jednání na 3. 8. 2022. K jednání byli předvoláni také všichni 3 policisté (O., K. a G.), kteří s žalobcem přestupek po zastavení vozidla na místě projednávali. Předvolání obsahuje mimo jiné označení žalobce a přestupkového jednání. Dne 3. 8. 2022 proběhlo u správního orgánu prvního stupně ústní jednání, kterého se zúčastnil zmocněnec žalobce a při kterém byli vyslechnuti všichni 3 policisté, kteří podle protokolu (zápisů o výpovědi svědka) na úvod shodně uvedli, že dne 12. 5. 2022 okolo 20:40 vykonávali jako policisté (autohlídka) službu v obci Vítkov. Dále pak odpovídali na dotazy úřední osoby a mimo jiné shodně uvedli, že uvedenou činnost vykonávali na místní komunikaci vedoucí kolem autobusového nádraží. Na uvedenou komunikaci spatřili u budovy herny vozidlo, které se rozjelo směrem k výjezdu z nádraží. Přes čelní sklo viděli řidiče vozidla, jak drží v pravé ruce telefon. Všichni svědci trvali na tom, že u řidiče viděli v ruce telefon a žalobce jej držel způsobem odpovídajícím situaci, jako by telefonoval. Vozidlo zastavili a řidič s přestupkem nesouhlasil. Všichni tři svědci rovněž uvedli, že řidič od počátku odmítal telefonování, a poté, kdy na místo dorazil jeho zmocněnec, tak uvedl, že v ruce měl ovladač radia. Svědci však ovladač ani podobný přístroj neviděli, nebyl jim ukázán a řidič tvrdil, že jej nemůže najít a někde zapadl. Svědci rovněž shodně uvedli, že byl pořízen záznam z kamery ve vozidle, svědci O. a K. uvedli, že byl pořízen záznam také z osobní kamery, svědek G. tuto možnost (zaznamenání věci na osobní kameře kolegy) připustil. Zmocněnec žalobce na závěr ústního jednání uvedl, že policisty byl obviněnému přehráván záznam z kamery v jejich vozidle a požádal o vyžádání videozáznamu a jeho provedení k důkazu. Dále konstatoval, že obviněný v ruce nedržel telefon, ale ovladač k autorádiu, se kterým manipuloval, což policejní hlídce sdělil již na místě. Je možné, že během manipulace s ovladačem se tento mohl ocitnout i v poloze před ústy obviněného, který si navíc ve vozidle zpíval, což mohlo vést k mylnému dojmu policistů, že telefonuje. Správní orgán prvního stupně následně rozhodl o vině žalobce, jak shora uvedeno. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal mimo jiné, že

svědecké výpovědi byly předem domluvené, neboť pasáže svědeckých výpovědí jsou doslovně shodné. Podle žalobce svědci odříkali dopředu naučené fráze, což je u nezávislé svědecké výpovědi vyloučeno. Žalobce v odvolání poukazoval také na rozpory v protokolech o svědecké výpovědi, které začínají vždy slovy „Svědka k dané události uvádí:“, ačkoliv svědek před výpovědí nebyl správním orgánem nijak seznámen s tím, k jaké věci bude vypovídat. Podle žalobce je tak zřejmé, že svědci byli předem instruováni. Výslech svědků navíc proběhl v rozporu se zákonem a judikaturou, protože svědci nevypovídali samostatně, ale správní orgán jim rovnou sám kladl otázky, což je podle žalobce v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobce dále v odvolání namítl, že v řízení nebyla prokázána neexistence videozáznamu a správní orgán prvního stupně si tuto informaci formálně nevyžádal. Žalobce vyjádřil pochybnosti o poruchách kamery, které se objevují právě tehdy, když by videozáznam prokazoval, že k přestupku nedošlo. S odkazem na zásadu „in dubio pro reo“ navrhl prvostupňové rozhodnutí zrušit, neboť mu přestupek nebyl bez důvodných pochyb prokázán a řízení zastavit. Pro účely odvolacího řízení byla z pokynu žalovaného požádána policie o vyjádření k pořizování záznamu osobní kamerou ve věci obvinění žalobce a o případné předložení záznamu, na což policie reagovala úředním záznamem (vlastnoručně nepodepsaným) ze dne 28. 11. 2022, podle kterého byl přestupek žalobce zaznamenán na palubní kameru služebního vozidla a na osobní kameru policisty O., kterou měl připevněnou na své horní části těla (ostatní členové hlídky kamery neměli) a z technických důvodů došlo ke znehodnocení jak kamerových záznamů z vozidla, tak i z osobní kamery velitele hlídky, tudíž přestupek není zadokumentován na záznam. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím shora uvedeným způsobem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť všichni tři svědci, kteří byli členové policejní hlídky, popsali shodně jednání žalobce i způsob a okolnosti daného přestupku. Vozidlo žalobce se pohybovalo velice pomalu (rozjíždělo se) a žalobce držel hovorové nebo záznamové zařízení vodorovně, displejem vzhůru, před ústy. Jde o vcelku běžný způsob držení hovorového zařízení, zejména řidiči. Nevyšlo najevo nic, co by zavdalo pochyb o dobrých výhledových poměrech svědků. Žalovaný rovněž poukázal na popis události na místě silniční kontroly, kdy žalobce přednesl svá tvrzení o držení ovladače rádia až po příchodu jeho zástupce, což podle žalovaného poukazuje na určité pochyby o tomto zástupném jednání, neboť se dá rozumně předpokládat, že jde o obhajobu, kterou by řidič uvedl jako první věc a předmět demonstroval. Způsob držení přístroje ani rozumně neodpovídá tomu, jak by se držel ovladač rádia. K odvolacím námitkám žalovaný dále uvedl, že svědci obdrželi předvolání ke svědecké výpovědi se specifikací věci a byli tudíž byli správním orgánem prvního stupně seznámeni s tím, k čemu mají podat svědeckou výpověď. Nevyšlo najevo, že by svědci byli instruováni. Všichni svědci uvedli coby spontánní svědeckou výpověď toliko informaci o tom, že inkriminovaného dne okolo 20:40 vykonávali službu v obci Vítkov. Dále pak byly správním orgánem I. stupně pokládány vždy totožné otázky za účelem zjištění stavu věci. Žalovaný připustil, že žalobcem zvýrazněné formulace svědectví jsou vskutku shodné, zároveň je však patrné, že v protokolech se neuzívá přímá řeč a že osobitě rozdílné odpovědi svědků žalobce v odvolání nezmiňuje. V celkovém kontextu tak výpovědi svědků nejsou pouze doslovně stejné, ale vykazují určité individuální znaky, např. subjektivní odhady vzdáleností (každý svědek odhaduje jinak), osobitý popis hovoření do přístroje. Individuálně bylo popsáno též jednání řidiče při silniční kontrole a svědci dále odpovídali s drobnými nuancemi na otázky zmocněnce. Podle žalovaného jde určitá plošnost některých úvodních popisných vět z části na vrub způsobu protokolace

správním orgánem a že podobnost odpovědí je přirozeně žádoucí, neboť právě to poukazuje na danou situaci při zásahu policistů (svědci se nacházeli ve společném vozidle a měli tak stejné výhledové poměry, je zde i časová blízkost jejich vizuálních vjemů).

7. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí o vině žalobce (resp. přesněji potvrzující odvolací rozhodnutí) za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit zjednodušeně řečeno tím, že jako řidič motorového vozidla držel při jízdě v ruce mobilní telefon. Žalobce spáchání přestupku v průběhu celého řízení popíral. Jedinými přímými důkazy o vině žalobce byly výpovědi policistů zasahujících na místě, resp. listinné důkazy pocházející od policistů. Právě proti výpovědím policistů směřují stěžejní žalobní námitky.
8. Úvodem krajský soud předesílá, že přestupek spočívající v držení hovorového zařízení (mobilního telefonu) při řízení motorového vozidla patří do skupiny přestupků, které většinou nebude možné prokázat jinak, než výsledkem policistů, kteří přestupkové jednání viděli a na místě jej s žalobcem projednávali. Důkazní situace, kdy proti sobě stojí výpověď policistů a výpověď obviněného, tak není v takovém případě nijak výjimečná. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně judikoval, že policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 1 As 176/2016-41). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka pak půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, spočívajícím např. v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé silniční kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.
9. V přezkoumávané věci správní orgán prvního stupně vyslechl všechny tři zasahující policisty a jejich výpovědi porovnal s obranou žalobce. K námitkám žalobce je nutné předeslat, že je nutno rozlišovat mezi závažnými (důležitými) okolnostmi, které samy o sobě determinují důkazní hodnotu svědeckých výpovědí, a tedy i celkový závěr o skutkovém stavu na straně jedné, a naopak okolnostmi z pohledu závažnosti nevýznamnými na straně druhé. Krajský soud neshledal žádné okolnosti, které by měly negativní vliv na věrohodnost a použitelnost svědeckých výpovědí. Pokud žalobce dovozuje jejich nevěrohodnost či snad dokonce jakousi „koordinaci“ jejich výpovědí před výsledkem z některých shodných pasáží v zápisech o jejich výpovědích, jedná se o ničím nepodložené spekulace. Jak navíc správně uvedl žalovaný již v napadeném rozhodnutí, tak přesná formulace výpovědí mohla být způsobena také jejich protokolací. V obecné rovině se totiž ani ve správním řízení nevyžaduje doslovné zachycení otázek a odpovědí slyšených svědků v protokole, pokud to není podstatné pro rozhodnutí ve věci samé. Důležité je, aby nebyl pozměněn obsah svědeckých výpovědí. V tomto směru považuje krajský soud za podstatné, že záznamy o výpovědích svědků neobsahují žádné námitky žalobce či jeho zmocněnce ať již ve vztahu k samotným výpovědím nebo proti jejich protokolaci. Stejně tak žalovaný správně již v napadeném rozhodnutí uvedl, že svědci byli o věci (ve které mají vypovídat) informováni v předvolání, není proto nic podezřelého na tom, že zápisy o jejich výpovědích začínají (po poskytnutých poučeních) hned jejich výpovědí k věci.

10. Nelze rovněž přehlédnout, že skutkové okolnosti ani nebyly až na pár výjimek mezi účastníky sporné. Žalobce nezpochybnil, že v daném místě a čase předmětný automobil řídil, že byl policisty zastaven a že s nimi přestupek na místě projednával. Sám dokonce tvrdil, že ruce držel ovladač od rádia. Spor tak byl v zásadě pouze o tom, zda žalobce vskutku držel v ruce při řízení vozidla ovladač od rádia, jak tvrdí v rámci své obhajoby nebo zda držel telefon. Žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí dostatečně vysvětlil, proč uvěřil tomu, že žalobce držel v inkriminovaný okamžik při řízení právě telefon. Jeho odůvodnění považuje krajský soud za sice stručné, ale dostačující a přesvědčivé. Žalovaný správně poukázal na to, že řidič přednesl svou obranu o držení ovladače rádia až po příchodu jeho zástupce, přičemž se dá rozumně předpokládat, že jde o obhajobu, kterou by řidič uvedl jako první věc a předmět demonstroval. Uvedená úvaha se jeví krajskému soudu jako logická a správná, navíc žalobce v žalobě ani neuvedl žádnou novou argumentaci, kterou by na úvahu žalovaného reagoval a zpochybnil ji. K uvedenému krajský soud dodává, že podle shodných výpovědí svědků žalobce ani nebyl schopen na místě policistům ovladač od rádia ukázat. Ani na tuto podstatnou okolnost žalobce v průběhu správního či soudního řízení nereagoval a nevysvětlil ji.
11. Na použitelnost výpovědí svědků nemá za daných okolností vliv ani průběh jejich svědeckých výpovědí. Krajský soud v obecné rovině souhlasí se žalobcem, že přestože správní řád (zákon číslo 50/2004 Sb.) v § 55 neupravuje podrobně postup při výslechu svědka, tak v první řadě by měl správní orgán nechat svědka vyličit vše, co ví o předmětu řízení, a teprve následně mu pokládal doplňující otázky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73). V přezkoumávané věci však příslušná úřední osoba takový prostor svědkům poskytla a byť jej všichni svědci využili pouze na pár vět (v podstatě pouze ke sdělení kdy a s kým v dané době vykonávali hlídku), tak to podle přesvědčení krajského soudu neovlivňuje použitelnosti jejich svědeckých výpovědí.
12. K důkaznímu návrhu na vyžádání videozáznamu krajský soud předně uvádí, že skutek byl ve správním řízení provedenými důkazy bezpečně prokázán v rozsahu potřebném pro jeho právní kvalifikaci a další dokazování již nebylo třeba, což platí i pro zmíněný videozáznam. Z obsahu správního spisu - konkrétně z úředních záznamů ze dne 19. 5. 2022 a 28. 11. 2022 - je přitom zřejmé, že policie záznamy nemá. Navržený důkaz tak byl objektivně neproveditelný. Věrohodnost těchto záznamů nesnižuje jejich forma (tj. forma úředních záznamů) ani fakt, že nejsou příslušnými inspektory vlastnoručně podepsány. Poukaz žalobce na judikaturu správních soudů ohledně „použitelnosti“ úředních záznamů při dokazování nepovažuje krajský soud za příléhavý, protože tato judikatura se vztahuje k důkazní hodnotě úředního záznamu při prokazování skutku, zatímco v přezkoumávané věci se úřední záznam týkal konstatování ohledně existence záznamu z kamery v policejním voze či z kamery jednoho z policistů (resp. možnosti „stažení“ záznamu z těchto kamer), což je podle přesvědčení krajského soudu něco jiného. V tomto případě nepovažoval krajský soud za potřebné, aby informace o neexistenci záznamů byla nad rámec úředních záznamů ještě verifikována „oficiální, autorizovanou a potvrzenou reakcí“ ze strany policie. Krajský soud opakovaně zdůrazňuje, že uvedený závěr činí v návaznosti na předchozí závěry, podle kterých byla v řízení bezpečně vyvrácena obhajoba

žalobce a prokázán skutek v rozsahu dostačujícím pro jeho právní posouzení a další dokazování již nebylo potřebné.

13. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky nejsou důvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady s negativním vlivem na zákonnost rozhodnutí, ke kterým by měl přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo; žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 31. května 2023

JUDr. Martin Láníček
samosoudce